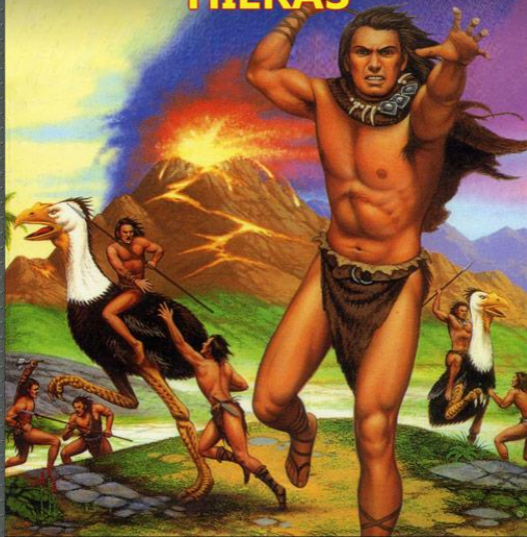

HIERAS/HIERO: #2

Sterling E. Lanier

NENUGALĒTASIS HIERAS

Knygute.lt

Sterling E. Lanier

**NENUGALĖTASIS
HIERAS**
HIERAS/HIERO #2

Mokslinis-fantastinis
romanas

Žemė nužudyta atominio ir
biologinio ginklo.
Peras Hieras Destinas, Šventikas
Egzorcistas, likęs vienas, be
ginklų, be vandens ir maisto,
žengia per bekraštę dykrą
susidurdamas su begale pavojų.
Jo kelyje - Tamsioji Brolija, ir
daugybė kitų pabaisų mutantų...

Vertėja: Anita Kapočiūtė

Sterling E. Lanier
Hiero #2
THE UNFORSAKEN HIERO

New York, Del Rey books, 1983
Copyright © by Sterling E. Lanier, 1983
Cover art copyright © by David Mattingly

Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1999
© leidykla Knygute.lt, 2022

Prologas:

MISIJA PASIKEIČIA

Per penkis tūkstančius po Mirties praslinkusių metų pasaulis gerokai pasikeitė. Didžiąją jo dalį padengė gūdžių, neižengiamų miškų masyvai arba neapbrėpiamos plynos dykvietės. Tai, kas kadaise buvo penki ežerai, dabar virto viena Vidine Jūra. Klimatas tapo šiltesnis, nes Žemė dabar gyvavo pačiame tarpledyninio periodo viduryje. Kai kurios augmenijos bei gyvūnijos rūšys išmirė; kitos gi išsivystė visokiomis netikėtomis kryptimis, prisitaikydamos prie pasikeitusių sąlygų.

Teritorijoje, prieš tūkstantmečius vadintoje vakarine Kanada, susiformavo Metso Respublika, kuri Vienuolynų mokslininkų-šventikų vadovaujama, iš paskutiniųjų grūmėsi, stengdamasi išsaugoti civilizacijos likučius bei susigrąžinti prarastąsias žinias. Tačiau Respublikos žmonės buvo per silpni, kad atsilaukytų prieš vis labiau ir labiau susitelkiančias Tamšiosios Brolijos Suteptųjų jėgas - Suteptųjų, kurie siekė sunaikinti normalią žmoniją ir visus gamtos dėsnius įkinkyti piktiems savo kėslams. Netgi Vienuolynuose išvystytos mentali-

nės galios neįstengė apsaugoti jų nuo pastarojo meto Suteptųjų bei gausių jų pagalbininkų - kraupiai mutavusių žvėrių, vadinamųjų mirmutų - antpuolių.

Jo Prakilnybė abatas Kulasis Demeras buvo įsitikinęs, kad gausybėje iš praeities užsilikusių, surinktų ir centrinėje Vienuolyno saugykloje laikomų įrašų bei artefaktų gali slypėti atsakymas, kaip įveikti Suteptuosius. Tačiau norint atsijoti, susieti ir surūšiuoti iš pažiūros visiškai pabirus informacijos trupinius, reikėjo daugybės laiko ir žmonių, o Kulasis Demeras neturėjo pakankamai nei vieno, nei kito. Jis žinojo, kad senaisiais laikais tokias užduotis nesunkiai atlikdavo kažkoks prietaisas, vadinamas kompiuteriu. Abatas Demeras kompiuterio irgi neturėjo - tačiau išliko tam tikrų užuominų, kad šitoks prietaisas galbūt vis dar tebeegzistuoja, paslėptas kažkur tolimame pietų krašte.

Vis dėlto iš karto buvo aišku, kad surasti ir pagabenti kompiuterį - žygis ne iš lengvųjų, kad teks grumtis su daugybe mirtinų pavojų. Apie teritoriją, plytinčią pietinėje Vidinės Jūros pakrantėje buvo žinoma labai nedaug, o kelias į ten vedė per Suteptųjų valdomus kraštus. Šiai pavojingai misijai abatas Demeras pasi-

rinko buvusį savo mokinį Perą Hierą Destiną, iškilų kari-šventiką, kuris jau pademonstravo ir tyrinėtojo ir vyresniojo kariūno sugebėjimus, tarnaudamas Pasienio Gvardijoje.

Hieras patraukė į kelionę, raitas ant savo briedrio Kluco - itin aukštą išsivystymo lygį pasiekusio amerikinio briedžio. Protingas ir ištikimas, telepatiniu būdu valdomas gyvulys paaiškėjo besąs neįkainojamas sąjungininkas grumtynėse su priešais. Netrukus prie Hiero ir Kluco prisijungė ir Gormas - jaunas lokys, kurį jo genties Senoliai pasiuntė tyrinėti žmonių papročių. Kaip tik Gormas mentaliniu būdu ir perspėjo Hierą, kad Suteptieji pasiuntė savo adeptą jo persekioti. Lokys padėjo žmogui įveikti adeptą, o vėliau - ir ištisas ordas kraupių mirmutų, kuriuos Suteptieji ėmė telkti, siekdami sunaikinti keliauninkus.

Vėliau Hieras išgelbėjo jauną merginą nuo kankinusios ją genties. Mergina buvo vardu Lučara ir tvirtino esanti D'alvos - Lanto vandenyne pakrantėje gyvenančios tautos - princešė. Ji papasakojo bėgusi nuo nepageidaujamų vedybų; vėliau ją sugavo vergų pirkliai, kurie galų gale ir pardavė kankintojams. Mergina buvo nepanaši į joki kitą iki tol Hiero regėtą žmogų - jos oda buvo labai tamsi, o plaukai

styrojo susiviję smulkiomis garbanėlėmis. Tuo tarpu Hiero gentainiai metsai turėjo lygius plaukus ir bronzinio atspalvio odą - mat jie buvo tolimi metisų, susimaišiusių prancūzų kilmės kanadiečių bei indėnų, palikuonys.

Vėliau Suteptiesiems galų gale pavyko sučiupti Hierą. Patekęs į jų valdas jis neteko visų mentalinių savo galių, kurias visiškai užblokoavo iškreiptas adeptų mokslas. Tačiau ilgainiui Hieras aptiko iki tol niekam nežinomą mentalinių galių dažnį ir išmoko juo naudotis. Pasielkęs naujuosius savo sugebėjimus, jis užvaldė vieno iš adeptų sąmonę ir privertė šį padėti jam pasprukti.

Vėl susitikęs su bendražygiais, Hieras be paliovos tęsė naujųjų savo sugebėjimų tyrinėjimus, tuo pat metu mokydamas Lučara naudotis vis augančiomis jos mentalinėmis galiomis. Jie paskubomis patraukė į rytus, o Suteptieji, sekdami karštais pėdsakais, jau lipo jiems ant kulnų. Tačiau keliauti darėsi vis sunkiau ir sunkiau. Galų gale bičiuliai pakliuvo į spąstus pusiau nugrimzdusiuose vandenyje senovinio miesto griuvėsiuose.

Juos išgelbėjo netikėtai pasirodęs Vienuoliktininkas - vienas tų paslaptingujų klajūnų, kurie išpažino vadinamąjį Vienuoliktąjį Įsakymą:

"Nevalia naikinti Žemės nei jokios joje egzistuojančios gyvybės". Pasinaudojęs Vienuoliktininkų išlavinta galia valdyti gyvūnus, brolis Aldas iš gelmių iššaukė pabaisą, kuri sutriuškino puolančius Suteptųjų būrius. Paskui Vienuoliktininkas prisijungė prie keliautojų, nulydėjo į laivą ir įtikino kapitoną Lubi perkelti juos per Vidinę Jūrą.

Juos persekiojo ir puldinėjo Suteptųjų galia sušaukti siaubūnai, tačiau keliautojai įstengė pasiekti pietinį jūros krantą anksčiau, nei jų laivas buvo visiškai sunaikintas. Drauge su kapitonu Lubi bei jo jūreiviais, keliauninkai patraukė sutikti dar nežinomų pavojų, glūdinčių milžiniškose pietų giriose - tai buvo vienintelis kelias, galintis išvesti juos į saugesnes vietas, be to, kaip tik ten Hieras ir tikėjosi rasiąs kompiuterį, kurį aptikti ir buvo kelionės tikslas.

Pakeliui susitikę keistų, medžiuose gyvenančių moterų rasę, galų gale jie priartėjo prie teritorijos, pažymėtos senoviniame Hiero žemėlapyje. Čia, Gormo padedamas, Hieras galų gale aptiko įėjimą į neaprepiamą požeminę patalpą, kur buvo grūste prigrūsta įvairiausių paslaptinių mechanizmų.

Tačiau Hieras taip ir nesuspėjo užbaigti pa-

ieškų - į požeminį kompleksą ėmė plūste plūsti Suteptųjų pajėgos. Hierui vos beužteko laiko nustatyti uždelsto veikimo prietaisą, kurį jam parodė brolis Aldas. Tuomet jam ir jo bičiuliams teko pasipustyti padus. Jau iš saugaus atstumo jie regėjo, kaip nepaprastai galingas sprogimas sunaikino visą teritoriją. Jei požeminiame komplekse kadaise ir būta kompiuterio, dabar jis buvo nesugrąžinamai prarastas.

Tačiau brolis Aldas atkreipė Hiero dėmesį į tai, ką požemiuose aptiko ir pasiėmė su savimi Lučara. Ji nešėsi tris tomus, kurių antraštės bylojo: "Baziniai analoginio kompiuterio veikimo principai"! O turėdami šitokias instrukcijas Vienuolynai galėjo ir patys sukonstruoti kompiuterį. Tuo Hiero misija ir baigėsi. Dabar jam beliko tik nugabenti knygas toli šiaurėje likusiam abatui Demerui.

Tačiau brolis Aldas turėjo jam kitą užduotį, kuri aukštyn kojom apvertė Hiero planus.

Nakties tamsoje liepsnojo du laužai - tai ir buvo vieninteliai šviesos šaltiniai sutemų gaubiamoje lygumoje. Aplink vieną jų būriavosi grupelė žmonių. Kiek atokiau greta kits kito sėdėjo Hieras ir Lučara, žvelgdami į brolių Aldą. Senasis Vienuoliktininkas žvelgė į laužo liepsną, smulkiomis garbanėlėmis susivijusi žila jo

barzda skaisčiai bolavo, palyginus su oda, beveik tokia pat tamsia kaip ir Lučaros.

- Aš privalau tučtuojau iškeliauti į šiaurę, - pagaliau prašneko brolis Aldas. - Turiu sukelti ant kojų savosios Brolijos narius. Mes siekėme taikos, kad daugelis galėtų gyventi ramybėje, tačiau dabar taikos nebėra. Ant mūsų ritasi didžiulė niokojimo banga, ir mes privalome ko nors imtis. Anaiptol nebepakanka stebėti ir analizuoti priešą.

Liūdesys dar labiau išryškino jo veidą vagojančias raukšles, akimirkai atskleisdamas gilią jo senatvę.

Hieras lūkuriavo tylėdamas. Jo oda buvo kiek šviesesnė nei bendražygių, labiau bronzinio atspalvio, o juodi plaukai - šiurkštūs ir tiesūs, pakirpti kiek žemiau ausų. Ereliška nosimi bei tvirtu, lanksčiu kūnu jis priminė tolimus savo protėvius - Amerikos indėnus; šį panašumą trikdė tik siauri ūsiukai, bylojantys apie kaukazoidinio kraujo priemaišą - kadaise dėl negrynos kilmės jo protėviai ir buvo niekinami.

Greta jo įsitaisiusi Lučara, regis, snūduriavo, jos galva ilsėjosi ant jo peties. Meiliai šypsodamasis Hieras tvirčiau apsikabino ją per juosmenį. Prietemoje jis įžiūrėjo prie laužo kiek dešiniau sėdintį kapitoną Lubį ir aplink jį

susibūrusius, pusbalsiu besišnekučiuojančius jūrininkus. Dešinėje pusėje nuo jo tamsoje dunksojo milžiniško miško siena. Valandėlei Hieras susimąstė, kažin, ką dabar veikia keistosios medžių moterys ir jų karalienė Vilari. Ar kada nors jam dar lemta bent vieną jų išvysti? Kai brolis Aldas vėl prašneko, Hieras ne be pastangų prisivertė mintimis grįžti į dabartį.

- Iki pat šiol viskas mumsėjosi pakankamai sklandžiai, - kalbėjo senasis Vienuoliktininkas. - Mes užkirtome kelią Suteptiesiems, nemažai jų sunaikinome, be to, turime ir šitai, - jis parodė ryšulį, kuriame gulėjo senovinių knygų tomiai. - Tu puikiai atlikai savo misiją, Perai Hierai. Tačiau tavo darbas dar nebaigtas. Šiuo metu grėsmingiausias pavojus atslenka iš pietų. Kaip tik ten tu ir privalai keliauti - drauge su Lučara!

- O kaipgi bus su knygomis? - nesutiko Hieras. - Aš privalau nugabenti jas abatui Demerui, ir kuo skubiau. Tos pietuose plytinčios žemės - ne mano teritorija. Aš čia atkeliavau tik tam, kad surasčiau tas žinias, kurių mums taip reikia šiaurėje.

Vienuoliktininko lūpomis slystelėjo šypsena.

- Dėl Demero, mano berniuk, gali visiškai nesijaudinti. Knygas jam nugabensiu aš. Tava-

sis abatas tikrai tam neprieštaraus. Juk aš Demerą pažįstu - pažinojau jau tais laikais, kai tu dar net nebuvai gimęs. Kaip manai, kieno dėka aš nė valandėlei nenuleidau nuo jūsų akių? Kaip manai, kodėl aš lyg ir visai netyčia atsidūriau reikiamoje vietoje reikiamu metu, kai jūs pakliuvote į spąstus nugrimzdusiame mieste? Pamąstyk apie tai valandėlę.

Hieras net niurgztelėjo iš nustebimo. Tačiau pastarieji Aldo žodžiai paaiškino jam daugelį dalykų. Anaiptol ne atsitiktinumas ir ne laimingas sutapimas lėmė, kad senasis Vienuoliktininkas paskutinę akimirką suskubo jiems į pagalbą. Kažin, kiek dar kitų žmonių stebėjo jo misiją, pasirengę prireikus tučtuoju padėti? Hieras nelinksmiai šyptelėjo.

- Turėjau ir pats įspėti, kad Demeras žino visokiasią slaptų gudrybių, apie kurias man niekad neužsiminė, - pripažino jis.

Brolis Aldas nusijuokė, bet tuoj pat jo veidas vėl apniuko.

- Auštant aš iškeliausiu į šiaurę. Drauge pasiimsiu ir kapitoną Lubį bei jo žmones. Kaip nors mes įsigysime valtį - tai visai įmanoma, žinau keletą būdų. Aš privalau pasiimti drauge ir Gormą. Pakviesk jį.

Hieras pasiuntė greitą signalą jaunojo lokio bangų dažniu. Po valandėlės aptakus Gormo siluetas atpėdino iš tos vietos, kur dar ką tik susirangęs saldžiai miegojo. Gormas dunkstelėjo greta jų, mintimis niurnėdamas:

"Nejaugi niekas čionai nemiega?"

Hieras nusijuokė.

"Užtat tu nieko kita ir neveiki, kaip tik miegi, kai tuo tarpu mums reikia gerai viską apmąstyti ir suplanuoti."

Jis nudelbė Gormą vertinančiu žvilgsniu. Buvo tiesiog neįtikėtina, kad Vienuolynų studentai apie šią keistą rasę beveik nieko nenutuokė. Šių lokių smegenys veikė ne ką prasčiau nei žmogiškosios, tačiau jie anaip tol netroško su kuo nors bendrauti ir kaip tik todėl šitaip ilgai išliko nepastebėti. Mirtis sąlygojo daugybę keistų ir šiurpių mutacijų, bet tuo pačiu ji nulėmė ir nemaža stebuklų, vienas kurių ir buvo Gormo rasė - tyli, slėpinga lokių tauta, kurios išmintingieji pasiuntė Gormą lavintis bei surinkti kuo daugiau žinių.

"Tu nori, kad aš keliaučiau į šiaurę drauge su senuoju", - pasiekė Hierą Gormo mintis. Lokys, regis, buvo visai ramus, jo minčių bangos - aiškios, niekuo netrikdomos.

- Aš visai nenoriu, kad tu mane paliktum, - balsu ištarė Hieras ir tuoj pat perteikė tai mintimis. Jis puikiai suprato, kaip smarkiai jam stigs gauruotojo bičiulio. Tačiau brolis Aldas mano, kad bus geriausia, jei tu keliausi drauge su juo į šiaurę ir vėl susitiksi su savosios rasės išmintingaisiais.

Didžiulei Hiero nuostabai brolis Aldas perprato jo mintis, kurias jis manė siunčiąs asmeniškai vien tik lokiui. Senasis Vienuoliktininkas mintimis kreipėsi ir į Hierą, ir į Gormą:

"Atidžiai pasiklausykite jūs abu. Šiuo metu vyksta arši kova tarp to, kas yra pikta ir niekšinga, bei to, ką bent jau mes laikome palaimintuoju gėriu. Aukštosios Suteptųjų Tarybos mums yra aklinai užsklęstos. Tačiau manasis Ordinas stebi juos jau daugelį metų - kur kas ilgiau, nei nugyveno bet kuris iš čia susirinkusiųjų. Suteptieji siekia įtvirtinti savo valdžią visame pasaulyje, jie geidžia atkurti tą blogį, kuris ir atnešė pasauliui Mirtį.

Mes privalome dirbti drauge - visos sąžiningos ir trokštančios išsaugoti gyvybę būtybės, nežiūrint jų pavidalo. Mes privalome grumtis su jais visur, kad ir kur jie beapsireikštų. O pietų kraštuose šiuo metu telkiasi labai galingas blogis - D'alvoje ir kaimyninėse šalyse. Aš

noriu, kad Hieras keliautų ten drauge su Lučara - į senąją jos karalystę, kurios čiabuvis kadaise buvau ir aš pats ir kurios žmones puikiai pažįstu....